

“ΟΥΔΕΙΣ ΑΞΙΟΣ...”

Τὰ λειτουργικά κείμενα, κάθε φορά, που προσφέρω τῇ θυσίᾳ, βάζουν στὰ χεῖλιά μου αὐτὲς τὲς δύο λέξεις. Τίς πὺδ ρεαλιστικές. Τίς πὺδ ταιριαστές στὴν πύλη τοῦ ἑσωτερικοῦ μου κόσμου, πὺδ εἶναι τὸ στόμα μου!

«Οὐδεὶς ἄξιος τῶν συνδεδεμένων ταῦς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς, προσέρχεσθαι, ἢ προσεγγίζεῖν, ἢ λειτουργεῖν σοι, Βασιλεῦ τῆς δόξης».

“Όταν ἀπαγγέλλω τὴν εὐχὴ, νομίζω ὅτι ζῶ στὲς σπάνιες στιγμές τῆς ἀπολύτου εὐκαιρίας καὶ πὺς ἔρχομαι σὲ ζωντανὴ ἐπαφὴ μὲ τὴν τραγικὴ πραγματικότητα. Ξεδιπλώνεται μπροστά μου ὁλόκληρη ἡ ἀθλιότης μου. Καὶ τὴ βλέπω τόσο ἀποκρουστικῇ, καθὼς προβάλεται στὸ ἱερὸ θυσιαστήριο.

Οὐδεὶς ἄξιος. Τὸ πιστεύω. Γι’ αὐτὸ καὶ μοῦ φάνηκε παράξενο τὸ «ἄξιος», πὺδ οἱ πιστοὶ σου φώναζαν στὸ ναὸ τῇ μέρᾳ τῆς χειροτονίας μου. Εἶναι βέβαια καθιερωμένο ἀπ’ τὸ τελετουργικό. Δίνει μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τὴν συγκρατάσει. Στὰ μάτια ὅμως τὰ δικά μου, καὶ πρὸ παντὸς στὴν ψυχὴ μου, φάνηκε σὰν μιὰ ἀντίφαση, σὰν μιὰ μαρτυρία συμβατικῇ, πὺδ δὲν ἄντεχε στὸ φῶς τῆς θείας παρουσίας καὶ δὲν ταίριαζε στὴν ἱερότητα τῆς στιγμῆς.

Τώρα, πὺδ προσπαθῶ νὰ ἐμβυθίσω στὸ μεγάλο θέμα, ζητῶ νὰ βρῶ ποιὰ σχέση μπορεῖ νὰ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸ «ἄξιος», πὺδ φώναζαν οἱ ἀδελφοί μου, τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας σου καὶ στὸ «οὐδεὶς ἄξιος», πὺδ λέω ἐγὼ στὴ θείᾳ λατρεία, καὶ πὺδ τὸ εἶπαν ἀναρίθμητοι λειτουργοὶ σου πρὶν ἀπὸ μένα.

Ἡ μόνη ἀπάντησι, πὺδ βρίσκω: Οἱ ἄνθρωποι κρίνουν ἐξωτερικά. Βλέπουν τὴν ἐπιφάνεια. Τὸ βάθος τοὺς διαφεύγει. «Τίς γὰρ εἶδεν ἀνθρώπου τὰ τοῦ ἀνθρώπου εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἐν αὐτῷ;»⁷⁸. Ἐπομένως ὁ δικός τους λόγος δὲν πρόφρχεται

78. Α’ Κορ. β’, 11.

ἀπὸ ἄληθινῇ καὶ λεπτομερεῖα καὶ γνωριμία μὲ τὸν ἄνθρωπο λειτουργοῦ, ἀλλὰ φανερώνει τὴν ἐπιπόλαια κρίσι, πὺδ ἐσχημάτισαν σὲ μιὰ ἐξωτερικῇ, τυπικῇ γνωριμία. Ὁ λόγος πὺδ λέω ἐγὼ ἐκφράζει αὐτὸ, πὺδ ζῶ βαθειὰ στὴν καρδιά μου. Στὸ πὺδ ἀπόκρυφο διαμέρισμα τῆς ὑπάρξεώς μου. Ἐκεῖ, πὺδ ὑπάρχουν τὰ αἰσθήματα, οἱ λογισμοί, οἱ παλαντεύσεις. Ἐκεῖ, πὺδ κρίνονται τὰ διάφορα ἐνδεχόμενα καὶ παίρνονται οἱ καλὲς ἢ κακὲς ἀποφάσεις. Ἀπὸ ἐκεῖ βγαίνει. Κι’ ἂν δὲν ἔλεγα αὐτὸ πὺδ λέω, δὲν θὰ ἔλεγα τὴν ἀλήθεια.

Ἀκόμα οἱ πιστοί, πὺδ φωνάζουν τὸ «ἄξιος» κρίνουν μὲ πολλὴ ἀνθρωπινὰ μέτρα. Ξεανοῦν ἀπ’ τὴν ἀρχή, πὺς κάποιος ἀπ’ τοὺς ἀνθρώπους, ἀπ’ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νὰ προχωρήσῃ καὶ ν’ ἀναλάβῃ τὸ ἱερὸ καὶ βαρὺ ὑπόβλημα. Δὲν κρίνουν ἀνάμεσα στὸ ὕψος τοῦ διακονήματος καὶ στὴν μικρότητα τοῦ ἀνθρώπου. Γι’ αὐτὸ καὶ δίνουν τὴν συγκρατάσει τοὺς. Ἐγκρίνουν, μὲ τὸ «ἄξιος» πὺδ φωνάζουν, τὴν πρότασι τοῦ ἐπισκόπου.

Ἀντίθετα ἐγὼ, ὅταν ἐγγίζω τὰ Ἅγια, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σκεφθῶ βαθύτερα. Νὰ κοιτάξω κατὰματα τὴν πραγματικότητά. Νὰ δῶ τὸ μεγαλεῖο τῆς Λατρείας καὶ τῆς Λειτουργίας μου ἀπ’ τὸ ἕνα μέρος κι’ ἀπ’ τ’ ἄλλο τὴ δική μου ἀθλιότητα. Ἄμα τὸ κἀνω αὐτὸ, ἀβίαστα, πηγαία, βγαίνει ἀπὸ μέσα μου ἡ κραυγὴ: «οὐδεὶς ἄξιος... λειτουργεῖν σοι, βασιλεῦ τῆς δόξης».

«Οὐδεὶς ἄξιος...».

Ὁ χώρος εἶναι φρικτός. Ἡ παρουσία σου τὸν σκιάζει. Ἡ ἀγιότης σου τὸν ποτίζει.

Στὴν παλαιὰ ἐποχὴ τὴν παρουσία σου τὴν συνώδευαν αἰσθητὰ σημεῖα, πὺδ προκαλοῦσαν τὴν κατὰπληξι καὶ τὸν τρόμο.

Όταν παρουσιάστηκες στὸν πιστὸ σου θεράποντα τὸ Μωϋσῆ γιὰ πρώτη φορά, τὸν τόπο, πὺδ στάθηκαν, τὸν κύκλωσαν φλόγες. Ἦταν τὸ φαινόμενο παράδοξο. Κι’ ὁ Μωϋσῆς μῆκε στὸν περισπῶ νὰ τὸ ἐξυγνιάσῃ. Μόλις ὅμως ἔκανε νὰ πλησιάσῃ, ἡ φωνὴ σου τὸν καθήλωσε. «Μωϋσῆ, Μωϋσῆ... μὴ ἐγγίσῃς ὧδε: λῦσαι τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου: ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ σὺ ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστίν... ἐγὼ εἶμι ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς σου, Θεὸς Ἀβραάμ καὶ